

Es necessita tot un país per criar un infant

Hi ha poques experiències que et canviïn tant la vida d'un dia per l'altre com la maternitat. No es tracta només d'acceptar un nou membre de la família, que necessita cures especialitzades i una atenció constant. Cal també adaptar-se a noves necessitats, del que arriba i dels que ja hi són, i a un entorn –social i laboral– en què cada cop hi ha menys infants. I això fa que, sovint, un dels sentiments que més sovint acompanyin les maternitats i les paternitats sigui el de la soledat.

Jo vaig ser mare per primera vegada a Suècia, un país conegut per les seves àmplies polítiques familiars. El meu fill va començar a rebre 125 € al mes, una ajuda que s'estendrà fins que tingui 18 anys, i va tenir, durant un any i mig, uns progenitors amb baixes que van poder cuidar-lo, i a més té garantida l'educació gratuïta –incloent-hi la llar d'infants– i la sanitat –també el dentista, i qualsevol aparell que pugui necessitar–. Però, fins i tot tenint aquests mínims coberts, l'aventura de tenir un fill comença amb una gran ignorància. Al centre de salut et parlen de com netejar un melic que cau o de com gestionar una febre, de les fites a aconseguir en mesos concrets o d'hàbits alimentaris que cal anar adoptant a mesura que passen els mesos. Però en el dia a dia sorgeixen molts dubtes, i a les societats actuals les xarxes per donar-hi resposta –i suport– són sovint massa primes. Cada cop tenim menys fills, i els tenim més tard.

Un dels recursos que m'oferia Suècia, com a mare recent, eren els *familjecentral*: centres familiars destinats a la promoció de la salut de mare i fill/a, que permeten obtenir informació rellevant sobre la cria, però també, i especialment

ELENA COSTAS

ECONOMISTA I SÒCIA DE KSNET

per a algú immigrant com jo, crear una xarxa de famílies en la mateixa situació. Cal tenir en compte que els primers 1.000 dies de vida dels infants són un moment clau perquè puguin desenvolupar completament les seves capacitats presents i futures. El període que va des que neixen fins que compleixen 3 anys és una finestra d'oportunitat única per determinar el seu futur, i el rol dels pares i/o cuidadors és decisiu.

Intervenir en aquest període pot tenir un gran impacte en la formació i el capital humà de l'infant, especialment en aquells que provinquin de llars més vulnerables. És per això que arreu del món s'han desenvolupat programes de *parenting*, o cria, en què des del sector públic es

El període que va des que els infants neixen fins que compleixen 3 anys és una finestra d'oportunitat única per determinar el seu futur

L'ajuda pública a la cria, especialment en un país amb taxes de natalitat tan baixes, demana disposar de serveis públics de qualitat

busca promoure les capacitats de pares i mares, i altres familiars i cuidadors, per millorar les interaccions amb els seus fills i filles. Sigui de forma comunitària o individual, s'identifica un gran potencial de la inversió en l'estímul de la primera infància, així com en la millora de les relacions familiars i el suport emocional dels cuidadors principals.

Dins d'aquests programes trobem el cas de Barcelona, concretament amb la xarxa Espais Familiars de Criància Municipal (EFCM). Són centres que busquen acompanyar les famílies amb infants, per donar suport a la seva cria, contribuir a les relacions familiars i crear xarxa dins la comunitat. A diferència d'altres models, aquest no se centra en la promoció de pràctiques de salut, ni posa el focus en les famílies en situació de més vulnerabilitat. És un recurs públic per donar suport a totes les famílies en un moment en què es poden sentir especialment perdudes, i soles.

L'ajuda pública a la cria, especialment en un país amb taxes de natalitat tan baixes com el nostre, demana disposar de serveis públics de qualitat. L'escolarització gratuïta per als infants de 0 a 3 anys a Catalunya –començant per I2 aquest any– és una molt bona notícia. Com també ho és el nou ajut estatal de 100 € mensuals a les famílies per a la cria d'infants de 0 a 3 anys, que ja no només es restringeix a les mares treballadores. Hem d'augmentar la cobertura d'aquests ajuts i serveis, i integrar la conciliació i la visió d'infància en les grans polítiques públiques transversals, com les laborals i les d'habitatge. Com diu el proverbi africà popularitzat pel llibre de Hillary Clinton, es necessita tot un poble per criar un nen/a (*"It takes a village to raise a child"*). Doncs potser es va quedar curt: es necessita tot un país.

Descobrir el nazisme

ISMAEL PEÑA-LÓPEZ

DIRECTOR DE L'ESCOLA D'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA DE CATALUNYA

Libertat d'expressió. Límits de l'humor. Simbologia nazi, nazisme o banalització del nazisme. Política i partits polítics. Governança i funcions de la televisió pública. El còctel va explotar la setmana passada a la televisió pública catalana i va fer caure tres col·laboradors de la cadena (un destituït, dos dimitits) i van ploure crítiques als directius del mitjà, els partits i els humoristes. Lluny d'aprendre'n, en vam sortir amb totes les institucions més malmeses. Així que voldria provar de canviar la pregunta: en lloc de qui té raó, on són les raons?

Cocaine és una cançó de J.J. Cale que l'imaginari popular identifica amb Eric Clapton i perquè és una inequívoca apologia al consum recreatiu de drogues. 20 anys després de versionar-la, i ja rehabilitat de diverses addiccions, Clapton va creure convenient "ressignificar" la cançó. Va afegir "porca" davant de "cocaïna" i la va tornar a incloure en un repertori ara políticament correcte.

Quan el meu primer amic va sortir de l'armari, l'homosexualitat era un tema aliè a un adolescent "normal" com jo –si el "normal" us ha fet aixecar les celles, ja som al cap de carrer–. Amb el temps, i moltes sortides d'armari després, els maricons van passar a ser homosexuals i els acudits sobre el col·lectiu LGTBI+ van anar deixant de tenir gràcia per a molta gent.

Durant la meua infància, les dones eren mares i esposes, treballaven 24x7 i era normal pegar-los si "s'ho havien buscat". Dec a moltes amigues aconseguir que allò que m'era habitual, fins i tot convenient, comencés a incomodar-me. Els últims 20 anys, 1.200 dones han estat assassinades a Espanya a mans d'homes que van prometre matar-les, com el protagonista de *La mataré* de Loquillo. Avui a molts els és difícil escoltar la cançó sense pensar-hi.

A *Si això és un home* i *El llarg viatge*, Primo Levi i Jorge Semprún, supervivents de l'Holocaust, van poder explicar el que els llibres d'història no arribaven a copsar: les inenarrables atrocitats que el nazisme va perpetrar i la sublimació de l'abjecció que significa planificar i executar racionalment una "solució final".

Però mentre renequem d'acudits i ressignifiquem cançons, aquells llibres i aquells testimonis no són reivindicats, 100 anys després del nomenament de Hitler com a canceller i de l'incendi del Reichstag. Avui el nazisme torna a ser motiu d'ostentació, ostentació pública. O motiu d'acudits. O de mems. I un cop es desferma la rialla, ja no es pot contenir. Més que mirar de trobar si el nazisme –o la seva simbologia, o la seva evocació real o metafòrica– es pot oferir com un contingut més, podríem preguntar-nos què passa al costat de la demanda. Per què fa gràcia el nazisme?

Podria ser oblit. O la pèrdua de la veu dels testimonis. O ambdues coses. I, si fos així, podríem replantejar el debat sobre la llibertat d'expressió o l'humor: siguin quins siguin els seus límits, n'hagin de tenir o no, la llibertat d'expressió i l'humor ens ajuden a recordar... o a oblidar?

DE FIT A FIT

Espanya i les euroordres

JORDI DURÓ